

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. D.** (v žalobou napadeném rozhodnutí označen též jako K. K.)
státní příslušnost Alžírsko
t.č. v X
sídlem X
zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-24/ČJ-2018-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. V doplnění žaloby žalobce namítal nedostatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ohledně naplnění podmínek existence vážného nebezpečí útěku. Žalovaný dle žalobce dezinterpretoval jeho vyjádření týkající se vůle po vycestování z České republiky; pokud žalobce uvedl, že „klidně vycestuje z území České republiky“, nelze toto tvrzení interpretovat tak, že žalobce hodlá z České republiky vycestovat nelegálně a snad hodlá jakkoliv mařit rozhodnutí a pokyny příslušných správních orgánů. Ve skutečnosti v průběhu dosavadního řízení kromě údajů nasvědčujících tomu, že žalobce by mohl nerespektovat rozhodnutí o svém předání do Švýcarska, dle žalobce vyšla najevo i řada skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce nemá v nejmenším úmyslu jakkoliv se rozhodnutí o svém předání i samotné realizaci předání zpěčovat a bude s příslušnými správními orgány spolupracovat. Žalobce podotkl, že kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jsou kritérii pomocnými a v žádném případě naplnění některých nebo i více kritérií zde uvedených nelze považovat za nepřekročitelný důvod pro zajištění cizince. Jelikož žalobce dal jasně najevo, že se nehodlá případnému předání jakkoliv bránit a ani z jeho vyjádření a jednání nevyplývá, že by se hodlal před správními orgány skrývat a vycestovat z území České republiky (tzn. nebyl např. chycen na území při pokusu překročit české hranice do zahraničí), jedná se dle tvrzení žalobce o stěžejní okolnost, kterou je třeba důkladně zvážit a vypořádat při úvahách o eventuální nutnosti zajištění žalobce; jelikož žalovaný tyto důležité okolnosti ilustrující individuální situaci žalobce zcela pominul a nijak se s nimi nevypořádal, zatížil předmětné rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v případě žalobce hrozí nebezpečí útěku, když žalobce uváděl v rámci azylového řízení nepravdu o své totožnosti, neboť ve Švýcarsku vystupoval pod jménem K. K., ve Švédsku uváděl, že se jmenuje K. K., a nyní uvádí jako své jméno A. D.; nelze také odhlédnout od skutečnosti, že se od roku 2012 svévolně pohyboval po území smluvních států bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, kdy neoprávněně pobýval nebo vstoupil na území Itálie, Francie, Švýcarska, Švédska, Spolkové republiky Německo a České republiky. Podle žalovaného jediná cesta, jak se snažil legalizovat svůj pobyt, byla účelové, opakované podání žádosti o udělení azylu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 9. 2. 2018 byla vyslána policejní hlídka na záchyt pachatele krádeže v supermarketu na adrese P. Zde se nacházel v záchytné místnosti muž (žalobce), který rozuměl špatně česky a sám česky mluvil s omezenou slovní zásobou. Z prodejní plochy ukradl zubní pastu za 70 Kč a prošel bez zaplacení pokladní zónou. Neměl u sebe žádný doklad totožnosti, po poskytnutí součinnosti uvedl osobní údaje. Žalobce byl eskortován na policejní služebnu. Při podání vysvětlení dne 10. 2. 2018 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že se jmenuje A. D., narodil se 27. 6. 1996 v Alžírsku, v roce 2012 ve Švýcarsku při žádosti o azyl užil jméno K. K. Udělal to proto, že chtěl o azyl požádat ještě ve Švédsku, tak se bál, aby jej nevrátili zpět do Švýcarska. V roce 2012 přicestoval pomocí převaděče na lodi z Alžíru do Itálie. Odtud jel vlakem do Švýcarska a tam požádal o azyl. Na vyřízení žádosti o azyl ve Švýcarsku čekal 7 měsíců a po zamítnutí jeho žádosti jel v roce 2013 do Švédska. Ve Švédsku požádal o azyl pod jeho pravým jménem, po třech měsících mu byla žádost o azyl opět zamítnuta a byl vrácen zpět do Švýcarska. Ve Švýcarsku dostal vyhoštění a tři dny na vycestování, tak odcestoval do Francie, kde žil 6 měsíců, poté v roce 2014 odcestoval do Německa, kde požádal o azyl. Po sedmi měsících mu byla žádost o azyl opět zamítnuta, tak se vrátil zpět do Francie. Ve Francii žil asi tři roky a poté chtěl cestovat do Dánska, ale v půlce listopadu 2017 se zastavil v České republice a tady už zůstal. Do Evropské unie přicestoval bez dokladů. Ve Francii si nechal vystavit náhradní cestovní doklad na alžírské ambasádě; tento doklad nemá u sebe, nechal si ho vystavit ve Francii. Shrnl, že o azyl poprvé žádal v roce 2012 ve Švýcarsku, poté v roce 2013 ve Švédsku a naposledy v roce 2014 v Německu. Pokaždé byla jeho žádost zamítnuta. Do České republiky přijel cestou do Dánska, poté se mu tady zalíbilo, a tak tady zůstal. K dotazu žalovaného, zda si je vědom, že na území České republiky je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, odvětil, že to nevěděl; zvažoval, že tady také požádá o azyl. K otázce, zda učinil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky, opáčil, že nic nedělal. Dále k dotazu žalovaného připustil, že ví, že porušuje zákon, ale neví, co s tím má dělat. Žalobce ve svém podání vysvětlení rovněž uvedl, že bydlí pokaždé jinde, žádnou trvalou adresu v České republice nemá, přespává po hostelech nebo u krajanů, s nimiž se seznámil. Žádnou adresu si nepamatuje a jména krajanů také ne; za bydlení neplatil. V České republice má jen osobní věci. V České republice nepracuje, pracoval ve Francii jako pomocný kuchař, nyní si zde přivydělává brigádami, třeba rozdával letáky na ulici. Dále uvedl, že je zdravý, žádné léky neužívá, s ničím se neléčí. Je muslim a jeho nejvyšší dosažené vzdělání je sedmá třída základní školy. Má k dispozici asi 3.000 Kč, to je vše. Je svobodný a bezdětný. Finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, trvalou adresu také nikde nemá. V Alžírsku mu nehrozí žádné nebezpečí, kdyby chtěl, může se tam vrátit. Nemá žádnou překážku, klidně vycestuje z České republiky. Ve správním spise je rovněž obsažen dokument Policejního prezidia, odboru mezinárodní policejní spolupráce, oddělení operativní spolupráce ze dne 10. 2. 2018 č.j. PPR-38468/MPS-2018-CZ-838452/2018-ISI, z něhož vyplývá, že K. K. žádal v roce 2012 a 2013 o azyl ve Švýcarsku; v obou případech byly jeho žádosti o azyl zamítnuty. K. K. je registrován na národní úrovni jako vyhoštěná osoba s žádostí o získání informací o místě jeho bydliště; lustrací v policejních databázích bylo zjištěno, že osoba v roce 2013 porušila švýcarský právní řád (krádež a krádež vloupáním). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-24/ČJ-2018-

000022-MIG byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle Dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. V čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je stanoveno: „Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“
8. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
9. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
10. Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017 č.j. 4 Azs 98/2017-21: „Z hlediska meritorního posouzení věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě nejsou pochybnosti o tom, že byly naplněny podmínky zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. vážné nebezpečí útěku. Stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu již v několika dalších státech Evropské unie, jejichž počet si sám nebyl schopný vybavit. Z poslední takové země, tj. ze Spolkové republiky Německo odcestoval ještě před ukončením azylového řízení (aniž by věděl, zda bylo řízení ukončeno), přičemž v minulosti v této zemi vystupoval pod identitou jiné osoby. Na území České republiky stěžovatel vstoupil bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Tyto skutečnosti stěžovatel v řízení nerozporoval a vyplývají především z jeho vlastní výpovědi.“
11. Podobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018 č.j. 10 Azs 5/2018-32 je uvedeno: „Žalovaná se velmi precizně vypořádala s odůvodněním rozhodnutí. Důvody, proč přistoupila k prodloužení zajištění, objasňuje zejména s odkazem na dřívější neefektivitu mírnějších donucovacích opatření ve Finsku. Z argumentace jednoznačně vyplývá, že se jedná o jediný způsob, jak zabránit stěžovateli, aby nepokračoval v nelegálním pobytu po Schengenském prostoru, jak doposavad činil (srov. shodnou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 16. 5. 2017,

čj. 8 Azs 139/2016-26, dle něhož byly podmínky vážného nebezpečí útěku naplněny za situace, kdy se osoba opakovaně přesouvala postupně z jedné do druhé členské země EU a zároveň se nacházela na území ČR bez platného víza i pobytového oprávnění; obdobně rozsudek ze dne 4. 5. 2017, čj. 9 Azs 82/2017-27).“

12. Rovněž lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017 č.j. 2 Azs 81/2017-26: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 shrnul, že „[c]ílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ Se stěžovatelem v první řadě nelze souhlasit v tom, že v okamžiku zajištění nejednal v rozporu se shora uvedenými cíli a účelem dublinského systému. Dvojí shoda v systému EURODAC i stěžovatelova výpověď ozřejmují, že stěžovatel nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie, ale navzdory podané žádosti nelegálně překračoval vnitřní hranice, aby mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domníval, že mu poskytne lepší postavení (konkrétně měl za to, že mu v Nizozemsku budou přiznány sociální dávky), a tedy se snažil právě o tzv. asylum shopping, jemuž má dublinský systém předcházet. Poté, co zjistil, že v Nizozemsku statusu azylanta nedosáhne, se vskutku nejspíše snažil vrátit do Rakouska, kde podal v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současně však je třeba souhlasit s žalovanou a krajským soudem v tom, že stěžovatelovo předchozí jednání (nelegální víceletý pobyt na území několika evropských států, neoprávněné překračování hranic, podání žádosti o mezinárodní ochranu ve více státech, nevyčkání na realizaci nizozemského rozhodnutí) nebylo zárukou toho, že se stěžovatel po návratu do Rakouska přihlásí příslušným orgánům s úmyslem dořešit svou azylovou situaci.... Stěžovatel nejen že naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak nesdílí stěžovatelův názor, že zajištění bylo bezúčelné.“
13. Zdejší soud dospěl k závěru, že případ žalobce je do značné míry podobný (byť ne totožný) případům pojednávaným ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Žalobce podal žádost o azyl hned v několika státech (dvakrát ve Švýcarsku, dále i ve Švédsku a Německu), přičemž nelegálním překračováním hranic se snažil setrvat v Schengenském prostoru. Ve Švýcarsku při podání žádosti o azyl navíc vystupoval pod nepravým jménem. V České republice, kde byl přistižen při drobné krádeži v supermarketu (přičemž krádeži se dopustil i na území Švýcarska), pak pobýval rovněž bez jakéhokoliv platného pobytového oprávnění či pobytového víza, přičemž nedisponoval ani platným cestovním dokladem. Žalobce sám připustil, že měl v úmyslu cestovat do Dánska. Souhrn všech těchto okolností bez jakékoliv pochybnosti naplňuje existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci lze přisvědčit v jeho obecných úvahách o charakteru zajištění a nezbytnosti jeho užívání *ultima ratio*. V daném případě ovšem soud s ohledem na závažnost a dlouhodobost žalobcova protiprávního jednání nevidí žádnou

jinou možnost (tedy ani uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jak žalobci zabránit v neoprávněném pohybu po území Schengenského prostoru, než přistoupit k jeho zajištění. Na tom nic nemění ani žalobcem poukazovaná skutečnost, že žalobce připustil, že „klidně vycestuje z území České republiky“. I kdyby toto tvrzení bylo možno interpretovat jako vůli respektovat rozhodnutí o svém předání do Švýcarska, jak tvrdil žalobce, s ohledem na závažnost a protiprávnost jeho jednání nelze jeho tvrzení považovat za věrohodné ani za důvod, proč k žalobcovu zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřistoupit.

14. Pokud jde o žalobcem namítanou nedostatečnost úvah žalovaného o naplnění existence vážného nebezpečí, soud tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*V tomto ohledu správní orgán zastává názor, že cizinec, a to za úplaty a za pomoci převaděčů, přicestoval na území Schengenského prostoru, a to i přes skutečnost, že věděl, že zde k pobytu není oprávněn. Prokazatelně na území Švýcarska učinil žádost o azyl a na území Švýcarska se již nezdržoval a cestoval dále po Schengenském prostoru bez cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu. Následně požádal o azyl ve Švédsku a Německu. K území České republiky není ničím vázán a jak sám uvedl, je v ČR poprvé v životě, a rovněž lze říci, že se u cizince jedná o pár týdnů pobytu v ČR, cizinec nemá v České republice žádnou stálou adresu a přespává po hostelech a krajanech, kteří ho nechají u sebe přespat. Nebuduje si zde zázemí a nic nenasvědčuje tomu, že by hodlal zůstat v ČR. Naopak cizinec uvedl v protokolu o podání vysvětlení, že hodlá odcestovat znovu do Francie. Tudíž lze usuzovat, že v jeho případě hrozí nebezpečí útěku. Nadto správní orgán nemůže dopustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které pobývají na území neoprávněně bez cestovního dokladu a víza, bez zjištěné totožnosti, bez povoleného pobytu na území, bez pobytové adresy, na které by mohly být kontrolovány, bez finančních prostředků, které navíc nespolupracují se státními orgány, a tyto osoby by v případě úkrytu správní orgán nemohl dohledat. Správnímu orgánu nezbyvá za těchto okolností jiná možnost než konstatovat, aby se na území České republiky takové osoby svévolně nepohybovaly. Po zhodnocení popsáného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující.*“ Soud uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela dostačující, přičemž jsou z něj jednoznačně zřejmé důvody závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a že nezbyvá než přistoupit k jeho zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců; žalovaný rovněž srozumitelně vysvětlil, proč v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud podotýká, že s hodnocením žalovaného se plně ztotožňuje.
15. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
16. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

17. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně